

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce: M.B., zastoupeného Mgr. Martinem Moskalem, advokátem, se sídlem Skořepka 1058/8, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. června 2012 č.j. DSH/2680/12,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 21.6.2012 č.j. DSH/2680/12 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 11 200 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Moskala, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

M.B., (dále jen „žalobce“) byl rozhodnutím Magistrátu města Plzně (dále jen „magistrát“) ze dne 27.1.2012, č.j. MMP/022568/12 (dále jen „rozhodnutí magistrátu“), shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení ust. § 4 písm. c) s odkazem na ust. § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Přestupku se měl dopustit tím, že „dne 28. 9. 2011 v době okolo 18.08 hodin jel v Plzni, jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi A6, RZ:..., po vozovce pozemní komunikace Nepomucké ulice, ve směru jízdy od Slovanské ulice ke křižovatce s náměstím Milady Horákové, zařazen v levém jízdním pruhu určeném pro odbočení vlevo. Před předemtnou křižovatkou nerespektoval pokyn světelného signalizačního zařízení a do výše uvedeného prostoru vjel na signál červené barvy "Stůj" na světelném signalizačním zařízení. Toto

jednání obviněného bylo příčinou dopravní nehody, při které došlo ke střetu přední části jeho vozidla s levou boční částí tramvaje linky č. 1, pořadí 6, ev. číslo 257, řidiče J.S., který jel po vozovce Nepomucké ulice, ve směru jízdy od Slovanské ulice, přičemž v křižovatce odbočoval vlevo na vozovku Slovanské aleje na signál pro tramvaje "Volno". Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.900 Kč; rovněž mu byla stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Na základě žalobcova odvolání Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 21.6.2012, č.j. DSH/2680/12 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu a předmětné rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému uhradit žalobci náklady řízení.

Žalobce v žalobě uváděl, že od počátku přestupkového řízení odmítá skutkový děj, který správní orgán vzal za prokázaný. Naopak od počátku tvrdí a je si jistý, že v době, kdy vjel do křižovatky, kde došlo následně ke střetu (tj. přejel tzv. stopčáru), svítila na světelné signalizaci doplňková zelená šipka S5, která umožňuje vozidlům odbočit vlevo. Rovněž má za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkami, které žalobce formuloval ve svém odvolání proti rozhodnutí magistrátu.

Správní orgán v napadeném rozhodnutí vychází mj. z výpovědi řidiče J.S., který uvedl, že do prostoru křižovatky vjel, když měl signál „volno“. Kdyby řidič tramvaje potvrdil tvrzení žalobce, byl by to pak on, kdo způsobil dopravní nehodu. Těžko se dá vzhledem k zaujatosti spoléhat na věrohodnost tohoto svědka.

Jako klíčová se pro posouzení situace jeví výpověď svědkyně Z.B. (dále jen „svědkyně“), o kterou je napadené rozhodnutí v podstatných částech opřeno. Při podání vysvětlení u policejního orgánu (které bylo mj. provedeno telefonicky, takže jeho autenticita je velmi nízká) ovšem svědkyni nebyla ani jednou položena otázka, jestli na signalizačním zařízení svítila doplňková šipka S5 a zda se vůbec této šipky všimla. Tato skutečnost je přitom pro správné rozhodnutí v této věci klíčová. Svědkyně se k doplňkové šipce ani jednou nevyjadřuje a jen tvrdí, že svítil signál s červeným světlem „Stůj“. Žalobce v žádném případě nepopírá, že toto světlo svítilo, ale dále konstatuje, že svítila zeleně doplňková šipka, která mu umožňovala křižovatku projet. Rovněž ze zápisu z výsledku svědkyně v rámci správního řízení (věc č.j. MMP/003426/12) je patrné, že svědkyně se k otázce zelené odbočovací šipky nijak nevyjadřuje a ani není správním orgánem na toto dotázána.

Žalobce od začátku tvrdí, a to rovněž nikdo nesporně, že zastavil na červené signalizační světlo před tzv. stopčárou. Až dále se tvrzení o průběhu odlišují. Na argument žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu, že je naprosto nelogické, aby ve chvíli, kdy již jednou řidič automobilu zastaví na signalizační světlo „Stůj“, se poté za stálého svícení tohoto signálu opět rozjel, reaguje žalovaný pouze prohlášením, že řidiči dělají spoustu nelogických věcí. Takovéto vypořádání se s věcnými argumenty žalobce je naprosto nedostatečné a účelové. Žalovaný uvedl, že opětovné rozjetí se na červenou mohlo být způsobeno nepozorností žalobce. Je zarážející, že si magistrát ani žalovaný nepřipouštějí

možnost, že nepozorná mohla být svědkyně, která si prostě nevšimla, že se rozsvítila doplňková zelená šipka.

Žalobce má zato, že je-li napadené rozhodnutí postaveno na výpovědi této svědkyně, je nutno, aby tato otázka byla dostatečně zodpovězena. Vzhledem k tomu, že tomu tak zatím není, byl správním orgánem v předcházejícím řízení nedostatečně zjištěn skutkový stav nutný pro vydání rozhodnutí a napadené rozhodnutí trpí řízení vadami, které jsou způsobilé zapříčinit nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí.

Za těchto okolností by bylo podle žalobce na místě položit svědkyni dotaz, zda u tvrzeného přestupku nebyla přítomna třetí osoba, která by ve věci rovněž mohla podat svědeckou výpověď. Že na místě byl přítomen ve společnosti svědkyně neznámý muž, koresponduje i s výpovědí svědka J.S.

Žalovaný bere jako nadbytečné doplňovat dokazování o pořízení záznamu ze záznamového zařízení tramvaje, se kterou došlo ke kolizi. Žalobce má za to, že tento i tento důkaz by mohl potvrdit jeho verzi skutkového průběhu kolize, zejména by z něj mohlo být zřejmé, zda je tvrzení svědka J.S., že do křižovatky vjel, když na signalizačním zařízení svítil světelný signál „volno“ pro tramvaje, pravdivé.

Rovněž důkaz znaleckým posudkem byl žalobci odepřen s tím, že by poznatky znalce stejně nepomohly k objasnění jiných skutečností, než takových, které žalovaný považuje za prokázané. Přitom oproti závěrům, ke kterým dospěly správní orgány, tvrdila svědkyně, že vozidlo žalobce do tramvaje najelo, přičemž ostatní dostupné důkazy svědčí pro skutečnost, že vozidlo ve chvíli, kdy došlo ke střetu, stálo.

Dále žalobce namítal, že nebyl řádně proveden neodkladný a neopakovatelný úkon, a to ohledání na místě. Takto provedené dokazování viny za daný přestupek považuje žalobce za krajně nedostatečné, a to i vzhledem k tomu, že provedení všech těchto důkazů, spolu s kontrolou spouštěcího zařízení na tramvajové trati, navrhoval a jejich provedení mu bylo bezdůvodně odmítnuto.

Konečně, pokud bychom brali za prokázané, že žalobce předmětný přestupek spáchal, je nepřesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí v části výše uložené pokuty. Správní orgán hodnotí charakter dopravní nehody jako velmi vážný, neboť žalobce měl porušením povinnosti bezprostředně ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu a zejména způsobit hmotnou škodu na majetku jiných osob. Ex definitio každý přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu je způsobilý vyvolat tento následek a tato skutečnost může být jen těžko brána jako přitěžující. Co se týče způsobené škody, prakticky celá škoda dopadá na žalobcem řízené vozidlo a tudíž nedošlo k nijak závažné škodě na majetku třetích osob.

Žalovaný v písemném vyjádření označil žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Předně vyjádřil přesvědčení, že se celou věcí dostatečně zabýval a své závěry řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. Dále reagoval na žalobní námitky.

Zejména konstatoval, že svědkyně jela přímo za žalobcem a tedy se řídila stejnými světelnými signály jako on. Pokud by tedy skutečně žalobci svítila doplňková zelená šipka, svědkyně by to viděla a vjela by do křižovatky za žalobcem. Svědkyně vypověděla, že svítil plný signál s červeným světlem „Stůj!“, a byla poučena o povinnosti vypovídat pravdu. Žalovaný má tedy za to, že ze svědecké výpovědi svědkyně jednoznačně vyplývá, že žalobci signál s doplňkovou šipkou nesvítil. Doplnění svědecké výpovědi o jedinou otázku, na kterou navíc je odpověď předem jednoznačně známa, považuje žalovaný za nadbytečné.

K námitce žalobce, že by bylo nelogické, aby nejprve zastavil a poté se opět rozjel za stálého svícení signálu s červeným světlem „Stůj!“, žalovaný uvedl, že řidiči se téměř běžně dopouštějí nelogických rozhodnutí v provozu na pozemních komunikacích; žalobce mohl reagovat např. na to, že se zastavil provoz protijedoucích vozidel a aniž by si ověřil světelnou signalizaci, vjel do křižovatky apod.

Na výtku, že nebyly provedeny důkazy v žalobcův prospěch, a to záznamové zařízení tramvaje, znalecký posudek a ohledání na místě, žalovaný konstatoval, že jedinou spornou otázkou, která mohla mít vliv na posouzení dané věci je, zda svítil signál s červeným světlem „Stůj!“ a doplňková zelená šipka v době dopravní nehody. Žalobcem uváděné důkazy však tuto skutečnost nemohou nikterak osvětlit.

Tvrzení o nepřesvědčivém odůvodnění pokuty označil žalovaný za nedůvodné. Předslal, že žalobci byla uložena sankce na základě celé řady kritérií (viz. rozhodnutí magistrátu). Žalobce pak v odvolání namítal institut zahlazení, s čímž se žalovaný vypořádal. Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích jsou až na výjimky (výjimku tvoří např. přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu) ohrožujícími, nikoliv poruchovými. Vzhledem k tomu, že došlo k dopravní nehodě, je zřejmé, že ohrožení v daném případě bylo bezprostřední. Jak bezprostřední ohrožení, tak i vznik škody, pak nejsou znakem skutkové podstaty přestupku, a tedy k těmto skutečnostem lze při ukládání sankcí přihlídnout jako k přitěžujícím okolnostem.

V replice na stanovisko žalovaného argument, že se řidiči téměř běžně dopouštějí nelogických rozhodnutí a že tento argument není dostačující, žalobce označil jako zjevně účelový s tím, že se žalovaný snaží tímto rádoby logickým výkladem vyřešit fakt, že nedostatečně vyšetřil tuto nehodovou situaci.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalovaného a přes nesouhlas žalobce, protože takový postup umožňoval § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) s odkazem na ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který ji přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.*

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

Podle § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Deje přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.*

Magistrát i žalovaný, každý ve svém rozhodnutí, dospěli ke shodnému a jednoznačnému závěru, že žalobce porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, protože při odbočování vlevo vjel do prostoru křižovatky na signál červené barvy „Stůj!“ a tím zavinil střet s tramvají jedoucí ve stejném směru a odbočující přes jízdní pruh žalobce.

Magistrát v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že při stanovení viny vycházel z listinných podkladů obsažených ve spisové dokumentaci, především z úředního záznamu o přestupku v silničním provozu, plánu místa dopravní nehody a fotodokumentace místa dopravní nehody a poškození zúčastněných vozidel, ze zprávy J.S. - EVÚS, elektro, výstavba, údržba, servis světelného signalizačního zařízení Plzeň, jehož nedílnou součástí jsou situační a signální plán předmětné křižovatky, schéma fází, tabulka mezikasů a přechodové fáze, a ze svědeckých výpovědí J.S. a Z.B. Po předestření skutečností zjištěných z jednotlivých důkazních prostředků provedl hodnocení důkazů, v němž konstatoval, že „...svědecké výpovědi J.S. a Z.B. spolu vzájemně korespondují a zároveň nejsou v rozporu s úředním záznamem o přestupku v silničním provozu, plánem místa dopravní nehody, provedenou fotodokumentací a taktéž signálním plánem předmětné křižovatky. Svědkyni Z.B. považuje správní orgán za věrohodnou nezúčastněnou svědkyni, neboť v řízení nebylo zjištěno, že by měla k některému z účastníků jakýkoli osobní poměr, či osobní zájem na výsledku řízení. Jmenovaná svědkyně jednoznačně potvrdila, že obviněný vjížděl do křižovatky v okamžiku, kdy pro jeho směr jízdy svítil signál s červeným světlem „Stůj!“, což koresponduje s vyjádřením svědka S. vtom smyslu, že v inkriminovanou dobu pro směr jízdy tramvaje svítil signál „Volno“, a to v návaznosti na signální plán a fázové schéma SSZ předmětné křižovatky, kterými bylo vyloučeno, že by pro směr jízdy obviněného a řidiče S. svítil shodně signál se zeleným světlem „Volno“. Zároveň zprávou J.S. - EVÚS bylo prokázáno, že předmětné světelné signalizační zařízení bylo v inkriminovanou dobu v provozu a nebyly na něm zjištěny žádné závady.

Mechanismus poškození vozidel svým charakterem odpovídá nárazu pravé přední části vozidla obviněného do levé boční části tramvaje řidiče S. Absence poškození levé přední části předmětné tramvaje svědčí o skutečnosti, že tato část vozidla bezkolizně místem, kde následně došlo ke střetu s vozidlem obviněného, projela. Z tohoto důvodu, při zvážení trajektorie pohybu tramvaje, je plně odůvodněn závěr, že obviněný do předmětného místa přijel až v okamžiku dokončování manévru odbočování ze strany řidiče S. Na podkladě výše uvedeného je plně odůvodněn závěr, že příčinou předmětné dopravní nehody bylo jednání obviněného, přičemž s ohledem na poškození vozidel a charakter vozidla řidiče S. je zcela jednoznačné, že nebylo v jeho technických možnostech střetu zabránit.“

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ze spisové dokumentace vyplývá, že „...Vozidla se střetla tak, že vozidlo Audi A6 narazilo pravým předním rohem do levého boku (přibližně v prostřední třetině) tramvaje. Vozidlo Audi A6 a tramvaj přijížděly po pozemní komunikaci ulice Slovanská ve směru od centra města, přičemž na předmětné křižovatce odbočovaly shodně vlevo na náměstí Milady Horákové. ...Při dopravní nehodě byla způsobena hmotná škoda dle odhadu Policie České republiky na vozidle Audi A6 ve výši přibližně 50 000 Kč a na tramvaji ve výši přibližně 5 000 Kč. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění žádné osoby. Dále bylo zjištěno, že odvolatel vyjížděl do předmětné křižovatky na signál s červeným světlem „Stůj!“. Dopravní nehodu tak způsobil odvolatel, a to tím, že při řízení vozidla nezastavil vozidlo na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo.“ Dále se vypořádal s žalobcovými odvolacími výtkami. Mimo jiné např. uvedl, že „verze skutkového děje líčená odvolatelem se výrazně odlišuje od verze skutkového děje líčené svědky, tedy řidičem tramvaje J.S. a Z.B. J.S. přitom vypověděl, že před samotným odbočováním ještě pouštěl vozidlo jedoucí ve stejném směru, které rovněž odbočovalo vlevo. Vozidlo řízené odvolatelem ve směru jízdy neregistroval. Toto dosvědčuje i svědkyně B., která vypověděla, že se vozidlo řízené odvolatelem rozjelo na signál s červeným světlem „Stůj“ a následně došlo ke střetu s tramvají. Před rozjetím stálo vozidlo řízené odvolatelem před příčnou čarou souvislou (odvolatelem uváděnou „stopčarou“). Je nutné připustit, že J.S. jako účastník dopravní nehody by mohl vypovídat účelově. Toto však nelze tvrdit o svědkyni Z.B., která sama uvedla, že nemá žádný vztah k účastníkům dopravní nehody, navíc na místě dopravní nehody byla zřejmě pouhou náhodou, a tedy nemá žádný zájem na výsledku řízení o přestupku vedeném proti odvolateli. Výpovědi J.S. a Z.B. přitom spolu vzájemně korespondují, a tedy je odvolací správní orgán shodně se správním orgánem I. stupně považuje za věrohodné. Odvolací správní orgán tedy považuje za vyvrácené, že by odvolatel v místě střetu stál po delší dobu, tedy jak uvádí 10-15 vteřin, ale naopak provedeným dokazování považuje za prokázané, že odvolatel vjel do křižovatky až v době střetu, a to na signál s červeným světlem „Stůj!“. Navíc musí odvolací správní orgán poznamenat, že příčná čára souvislá je v daném místě přibližně 5 metrů od označeného místa střetu a od tramvajových kolejí (toto vyplývá jak z plánu místa dopravní nehody, tak i např. z www.mapy.cz /při nejbližším přiblížení letecké mapy/). Jestliže tedy J.S. uvádí, že pouštěl před sebou jedoucí vozidlo jedoucí v jeho směru jízdy, jeví se jako nepravděpodobné, že by odvolatel již rovněž stál několik vteřin v jízdním koridoru tramvaje, naopak se jeví jako pravděpodobnější, že odvolatel stál ještě před příčnou čarou souvislou.“ Na jiném místě odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že „Ke světelnému signalizačnímu zařízení je třeba uvést, že svědkyně Z.B. řídila vozidlo jedoucí za odvolatelem a měla v úmyslu křižovatkou projet ve stejném směru jízdy jako odvolatel. Je tedy zřejmé, že i sledovala shodné světelné signály. Tato svědkyně přitom jednoznačně uvedla, že svítil signál s

červeným světlem „Stůj!“. Byť svědkyně výslovně neuvedla, že signál S 5 „Doplňková zelená šipka“ byl zhasnutý, je toto z obsahu její výpovědi zcela zřejmé, tím spíše, když svědkyně následně uvedla, že po změně signálu na zelený pro její směr objela tramvaj zprava a přihlásila se jako svědkyně. Pokud by tomu tak nebylo, i tato svědkyně by vjela do křižovatky v době, kdy ji projížděla tramvaj. Je tedy zřejmé, že v době, kdy odvolatel vjížděl do křižovatky, svítil toliko signál s červeným světlem „Stůj!“, a tedy odvolatel měl zastavit před vodorovnou dopravní značkou „Podélná čára souvislá“. Není tedy vadou zjištěného skutkového stavu, pokud policista nedostatečně ohledal světelnou signalizaci, a případně nezkontroloval její funkčnost. Co se týče stop na tramvaji, pak poškození vyplývá nejen z popisu stop, ale i z fotodokumentace. Z popisu průběhu dopravní nehody svědky J.S. a Z.B. pak vyplývá, že odvolatel nestál v křižovatce, ale najel do křižovatky v době, kdy zde projížděla tramvaj. Je tak zřejmé, že absence bližšího popisu stop poškození na tramvaji, rovněž nemá vliv na dostatečné zjištění skutkového stavu.“. S další odvolací výtkou se vypořádal tak, že „...dle fotodokumentace je skutečně pravděpodobné, že v době samotného střetu vozidlo řízené odvolatelem stálo. Stopy na levém boku tramvaje totiž začínají již za první dvounápravou tramvaje (fotografie č. 21), kde je mírné poškození laku na tramvaji, které je dále intenzivnější až k místu, kde je na levém boku tramvaje oranžová odrazka (fotografie 20 a 16), a dále poškození slábne (fotografie 19, 18 a 17). Na počátku stop na levém boku tramvaje se přitom nenachází žádné podstatné promáčknutí, které by svědčilo o nárazu jiného vozidla v pohybu. Silné promáčknutí vozidla je až v místě pod oranžovou odrazkou, což však neschází o tom, že by vozidlo Audi A6 řízené odvolatelem bylo v pohybu vpřed. Pokud by totiž vozidlo Audi A6 bylo v pohybu vpřed a najelo by do levého boku tramvaje, pak by na levém boku tramvaje nebyly stopy před tímto místem (zachycené na fotografiích č. 21 a 20). Z uvedeného vyplývá, že odvolatel v době střetu vozidla Audi A6 a tramvaje zřejmě stál. Uvedenou skutečnost a zřejmě žádnou jinou by mohl potvrdit i znalec při znaleckém zkoumání. Samotná příčina dopravní nehody však znaleckým zkoumáním stanovit nelze. Provedení znaleckého posudku je tak v daném případě nadbytečné. To, že však měl odvolatel v době samotného střetu stát, nikterak nevypovídá o tom, jak a především kdy se odvolatel do této pozice dostal. Odvolací správní orgán přitom opětovně poukazuje na svědecké výpovědi, které shodně svědčí o tom, že v době vjezdu tramvaje do křižovatky odvolatel na místě střetu nestál (jak odvolatel tvrdí 10-15 sekund), ale že odvolatel vjel do křižovatky až bezprostředně před střetem, a to na signál s červeným světlem „Stůj!“. K samotnému střetu pak došlo pohybem tramvaje, která se zcela logicky při průjezdu zatáčkou vychyluje svým středem dovnitř oblouku - vytváří sečnou úsečku na kružnici (oblouku kolejí) mezi body, kterými jsou dvounápravy kol tramvaje. Je však třeba uvést, že v době nájezdu tramvaje do křižovatky zde odvolatel nestál, a tedy ani nelze připisovat zavinění dopravní nehody řidiči tramvaje J.S., který vozidlo Audi A6 v blízkosti levého boku tramvaje nepředvídal a ani předvídat nemohl. Byl to naopak odvolatel, který měl respektovat signál s červeným světlem „Stůj!“, a tedy se v místě střetu v době střetu neměl vůbec nacházet.“ Dále rovněž uvedl, že „skutkový stav věci byl již dostatečně zjištěn. Od samotného místního šetření pak nelze očekávat zjištění jakýchkoliv nových relevantních skutečností. Z fotodokumentace vyplývá, že v místě dopravní nehody je i signál „Doplňková zelená šipka“. Ze svědecké výpovědi svědkyně Z.B., která řídila vozidlo jedoucí za odvolatelem, však jednoznačně vyplývá, že tento signál v době, kdy odvolatel vjížděl do křižovatky, nesvítil.“ Žalovaný také v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že „... v provozu na pozemních komunikacích dochází k celé řadě na první pohled nelogických situací, přesto k nim dochází.

Např. se jeví jako nelogické, proč řidič vozidla jedoucí po vedlejší pozemní komunikaci nedá přednost v jízdě řidiči jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci, přesto k takovýmto situacím dochází velmi často. Uvedené nelogické jednání je přitom zpravidla zapříčiněno nedostatečnou opatrností a nedostatečným sledováním provozu na pozemních komunikacích. Tak tomu bylo zřejmě i v případě odvolatele, který jel za jiným vozidlem, které projíždělo křižovatkou, a aniž by sledoval světelné signalizační zařízení, vjel do křižovatky. V té době již však "byl na světelném signalizačním zařízení toliko signál s červeným světlem stůj. Je pak třeba připustit, že správní orgán I. stupně se výslovně nezeptal svědkyně, zda svítil signál „Doplňková zelená šipka“, avšak tento „nedostatek“ nemá vliv na zjištěný skutkový stav. Tato svědkyně chtěla projet křižovatkou ve stejném směru jako odvolatel, a tedy by se řídila stejnými signály" jako odvolatel. Svědkyně přitom jednoznačně uvedla, že svítil signál s červeným světlem „Stůj!“. Teprve poté se rozsvítil zelený signál pro její směr jízdy, svědkyně projela křižovatkou a přihlásila se jako svědkyně. Je tak zcela zřejmé, že signál „Doplňková zelená šipka" pro směr jízdy odvolatele před vjetím odvolatele do křižovatky nesvítil. “

Hlavní žalobní bod je v podstatě založen na tvrzení, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, protože nedostatečně vyslechly pro rozhodnutí klíčovou svědkyni (k doplňkové šipce S5 se sama nikdy nevyjádřila a otázka, zda na signalizačním zařízení tato šipka svítila, jí nebyla nikdy položena, nebyla dotázána na třetí osobu dopravní nehodě přítomnou, která by mohla podat rovněž svědeckou výpověď) a odmítly provést žalobcem navrhované důkazy (záznamem ze záznamového zařízení tramvaje, znaleckým posudkem, atd.).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.8.2008, č.j. 5 As 32/2008-51 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz), k přestupku obecně uvedl, že „Přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše. “

Přestupkové řízení je řízením správním. Podle § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů. Ve stejném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Zásadou, ve smyslu které je pak třeba interpretovat příslušná ustanovení jednotlivých právních předpisů, jimiž je řízení ovládáno, je zásada materiální pravdy. Jejím konkrétním výrazem je povinnost správního orgánu zjistit v rámci každé fáze správního řízení přesně a úplně skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, nese správní orgán. Postupuje přitom dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále s. ř. s.), tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 s. ř. s., tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití

správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.5.2011, č.j. 7 As 4/2011-79, „V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).“

Na rozdíl od žalovaného soud zastává názor, že v posuzovaném případě správní orgány nesplnily povinnost vyplývající z § 3 správního řádu, neboť není vyloučena možnost, že se skutkový děj odehrál jinak, než dovodily správní orgány. Podle přesvědčení soudu totiž nelze opodstatněně uzavřít, že dosud provedené důkazy zcela jednoznačně vyvracejí skutkovou verzi kontinuálně tvrzenou žalobcem. Řečeno jinak, za předčasně uzavřenou považuje soud otázku naplnění objektivní stránky přestupku, tedy že žalobce jako řidič porušil povinnost řídit se světelným signálem s červeným světlem „Stůj!“ a zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“.

S žalobcem lze souhlasit potud, že do úředního záznamu ze dne 28.9.2011 (podle údaje v něm uvedeném byl vyslechnut prap. Bc. M.G. mimo služebnu) uváděl, že když přijížděl do prostoru křižovatky, tak na světelném signalizačním zařízení svítila zelená šipka vlevo, najel tedy do prostoru uvedené křižovatky, kde zastavil před tramvajovým tělesem, protože dával přednost protijedoucím vozidlům. Po chvíli, co zde stál, si všiml jedoucí tramvaje, která odbočovala vlevo, a když projela přední částí, tak následně došlo ke střetu levé části středu tramvaje s pravou přední částí žalobcova vozidla. Žalobce se ústního jednání o přestupku nezúčastnil. V podaném odvolání k nehodovému ději uvedl, že zapnul levý ukazatel směru a zařadil se do levého jízdního pruhu. Po pravé straně míjel tramvajovou stanici, kde se v tu chvíli nacházela tramvaj. Blížil se ke světelnému signalizačnímu zařízení, kde v tu chvíli svítilo červené tzv. celokruhové světlo doplněné o signál S5 doplňkovou zelenou šipku. Přejel s vozidlem tzv. stopčáru a za touto stopčárou musel zastavit za dalším osobním vozidlem, které dávalo přednost protijedoucímu vozidlu. V době, kdy s vozidlem stál asi 10 – 15 vteřin, tak z pravé strany zaregistroval přijíždějící tramvaj. Jelikož věděl, že nemůže kolem přední části jeho vozidla bezpečně, bez střetu projet, trubil a snažil se řidiče tramvaje upozornit, aby zastavil. On však pokračoval v další jízdě a došlo ke střetu s pravým předním rohem žalobcem řízeného vozidla.

Správní orgány obou stupňů opírají výroky svých rozhodnutí především o výpověď na věci i osobách nezainteresované a tudíž věrohodné svědkyně B., když připouštějí, že by svědek S. jako účastník dopravní nehody mohl vypovídat účelově. Současně však hodnotí i výpověď svědka S. jako věrohodnou z toho důvodu, že výpovědi obou svědků spolu vzájemně korespondují.

Svědkyně jedoucí ve stejném směru jízdy jako žalobce (tedy s úmyslem odbočit vlevo) uvedla, že vzhledem k tomu, že svítil pro její směr jízdy červený signál, zastavila s vozidlem před příčnou čarou souvislou jako druhé vozidlo v pořadí za žalobcem, který stál také před příčnou čarou souvislou. Vedle jejího vozidla vpravo stála tramvaj. Po chvíli se vozidlo

žalobce rozjelo do křižovatky na signál s červeným světlem a následně došlo ke střetu s tramvají. Jaký signál svítil pro jízdu tramvaje, si nevšimla.

Svědék vypověděl, že po vystoupení cestujících se pomalu rozjel, čímž aktivoval sepnutí světelné signalizace, po ujetí zhruba 1 metru zůstal stát a na místě čekal až do rozsvícení signálu volno pro tramvaje. V té době registroval vedle tramvaje jedoucí vozidlo ve stejném směru jako tramvaj, to nechal projet v době, kdy již pro jeho směr jízdy svítil signál „volno“. Následně se rozjel a v okamžiku, kdy odbočoval, ho předjelo vozidlo žalobce. Vozidlo žalobce do okamžiku, kdy zastavilo před svědkem řízenou tramvají, svědek neviděl, v době, kdy přední částí tramvaje projížděl obloukem křižovatky, vozidlo zde nestálo. Je si naprosto jist, že do křižovatky vjížděl v okamžiku, kdy pro jeho směr jízdy vlevo svítil pro tramvaje signál „volno“, a to s mírným časovým odstupem.

Mezi účastníky řízení není sporné, že doplňková šipka S5 je na uvedené křižovatce situována. Tuto skutečnost prokazuje i fotodokumentace ve spisu založená. Ani žalovaný nepopírá správnost tvrzení žalobce, že svědkyně se sama o doplňkové šipce S5 nezmiňovala a přímá otázka na doplňkovou šipku jí položena nebyla. Jen pro úplnost soud dodává, že totéž platí o svědku S. Ačkoliv žalobce nebyl přítomen ústnímu jednání v přestupkovém řízení dne 5.1.2012, okolnost, že na světelném signalizačním zařízení svítila zelená šipka vlevo, která mu umožnila najet do křižovatky i za stavu, kdy svítilo červené tzv. celokruhové světlo, uváděl do protokolu již dne 28.9.2011, tedy v den, kde se měl přestupku dopustit. Jednalo se o zcela zásadní tvrzení právě pro posouzení otázky, zda žalobce porušil povinnost stanovenou řidiči ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu či nikoliv, potažmo zda (ne)naplnil objektivní stránku přestupku. Postavení této otázky najisto mimo jakoukoliv pochybnost vyžadovalo položení přímého dotazu magistrátem jak ve vztahu ke svědkyni, tak ve vztahu ke svědkovi. V té souvislosti nelze přehlédnout, že ani závěr magistrátu, že výpovědi svědků zcela korespondují, není akceptovatelný, neboť svědkyně např. uvádí, že žalobcem řízený automobil byl jediným automobilem před ní, naproti tomu svědek S. (shodně s žalobcem) uvádí, že nechal projet v době, kdy již pro jeho směr jízdy svítil signál „volno“, vozidlo, které se tudíž muselo nacházet ještě před žalobcem. To evokuje další otázku, jaký časový úsek proběhl od rozsvícení signálu volno pro tramvaje do skutečné realizace odbočení tramvaje a zda v okamžiku, kdy do křižovatky svědek s tramvají vjížděl, platil pro jeho směr jízdy vlevo ještě signál „volno“ (jak tvrdí svědek, svědkyně si tohoto signálu nevšimla). Na tomto závěru soudu nic nemění ani to, že magistrát svůj výrok opřel o „*signální plán a fázové schéma SSZ předmětné křižovatky, kterými bylo vyloučeno, že by pro směr jízdy obviněného a řidiče S. svítil shodně signál se zeleným světlem „Volno“*“. Z uvedeného jedenáctistránkového důkazního prostředku takové zjištění bez dalšího (např. odborného vyjádření či vysvětlení) učinit nelze, jak ostatně namítal v odvolání žalobce. Vzhledem k procesní obraně žalobce uplatněné v opravném prostředku a založené výhradně na tom, že sice na signalizačním zařízení svítilo červené světlo, avšak doplněné zelenou šipkou S5, bylo povinností žalovaného reagovat tak, aby pochybnosti o skutkovém ději byly odstraněny a rozhodnutí vycházelo ze skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Této povinnosti žalovaný nedostál, naopak nedostatky ve skutkových závěrech napadeného rozhodnutí prohloubil tím že na jedné straně tvrdí, že žalobce nestál v křižovatce, ale najel do ní v době, kdy zde projížděla tramvaj, na straně druhé připouští, že v době samotného střetu vozidlo řízené žalobcem stálo.

Soud uzavírá, že žalovaný podstatně porušil ust. § 3 správního řádu, porušení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy uznání viny žalobce. V dalším řízení bude nezbytné provést řádný výslech svědků, případně žalobce, ustanovit a vyslechnout dalšího svědka události (zmiňuje jej i svědek S.), opatřit odborné vyjádření k signálnímu plánu a fázovému schématu SSZ předmětné křižovatky, případně provést další důkazy k náležitému objasnění objektivní stránky přestupku. Nelze vyloučit, že vyvstane potřeba opatřit záznam ze záznamového zařízení tramvaje, pokud existuje, případně zadat znalecký posudek. Ohledání na místě samém je v této fázi řízení je právně bezvýznamný.

Soud naproti tomu odmítl důvodnost druhého žalobního bodu stran nepřesvědčivosti odůvodnění výše uložené pokuty, když plně souhlasí s argumentací žalovaného.

Samosoudkyně shledala žalobu ve shora uvedeném rozsahu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušila pro vady řízení (§ 78 odst. 1, § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Protože rozhodnutí žalovaného zrušila, vyslovila současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který vyslovila ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán, jak stanoví § 78 odst. 5 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).

Ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. samosoudkyně přiznala úspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení. To mu náleželo v rozsahu zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč a odměny advokáta za tři úkony právní služby [jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. d)] podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif), a to v případě dvou úkonů ve znění do 31.12.2012, kdy sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle s.ř.s. činí částku 2.100 Kč, v případě jednoho úkonu ve znění od 1.1.2013, kdy sazba činí částku 3.100 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7). Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Celkem má žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11.200 Kč. Lhůtu k plnění stanovila samosoudkyně podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. a místo plnění určila v souladu s § 149 odst. 1 zák. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. září 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková